

да ме цѣлува по дветѣ страни на лицето. Сякашъ бѣше свой човѣкъ, който се бѣше раздѣлилъ отъ близкитѣ си и сега не можеше да имъ се нарадва. Започнахъ да я галя по муцунката и азъ.

Галихме се дълго, приятелски, сърдечно. Азъ ѝ думяхъ на име, питахъ я, какъ е пжтувала, а тя, приплела крака около врата ми, мърдаше бързо устнитѣ си и издаваше радостни звуци. Не е пжтувала въ тоя студъ добре, но сега е доволна и радостна. Толкова доволна, че не знае, какъ инакъ да ми изкаже радостта си, освенъ като ми изкваси лицето съ влажнитѣ си устни. Азъ търпя цѣлувкитѣ и чувствувамъ, какъ се тресе цѣла отъ щастие.

Домашнитѣ посѣгати да я погелятъ и тѣ. Джеки остава да я милватъ, но се ежи, когато усѣти, че ржцетѣ имъ досѣгватъ и мене. Азъ съмъ само неинъ, и никой другъ нѣма право, да ми бжде поблизкъ отъ нея.

Когато седнахъ на стола и я положихъ като дете на колѣнитѣ си, Джеки се изправи на заднитѣ си крачка, сложи преднитѣ на рамената ми и замърда устни тъкмо предъ моитѣ уста. Разправяше ми нѣщо. Разправяше ми тихо, съ прекжсване и съ нѣкаква тжга въ душата си. Всички я слушахме съ внимание.

Мина доста време, докато Джеки се успокои. Тя привърши разказа си и, като се обърна гърбомъ къмъ мене, безъ да слѣзе отъ колѣната ми, почна да разглежда стаята. Изведнажъ единъ бодъръ, радостенъ викъ се изтръгна отъ гърдитѣ ѝ. И въ сжщия мигъ се прехвърли на масата, сграбчи края на покривката, смачка го между преднитѣ си крака и затропа. Явно бѣше, че ѝ хареса. Всички се спустнаха да я галятъ. Само азъ продължавахъ да я държа за верижката.

Снѣжко-Бѣлодрешко

СЕПТЕМВРИЙ

Лѣтото си вече замина.
Ей Септември на гърбина
носи новитѣ читанки
и тетрадки, и смѣтанки,
и букварчета красиви
за първачета игриви.

Боже, колко много книги!
Тозъ Септември какъ ги вдига?
Ето, седна да почива,
нѣщо почна да развива:
гуми, моливи различни
и картинки най-обични.

Но какво е туй въ ржцетѣ?
Вижте, отдалече свѣти! —
Туй е школското звънче
съ медно, хубаво гласче, —
люшка се на вси страни
и звъни, звъни, звъни...

Ученици, ученички,
хайде на школото всички!
Чичо ви Септември тамъ
нови книжки, туй го знамъ,
отъ сърдце ще ви даде,
съ радостъ всѣки да чете.

Н. Илиевъ